

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Švecovej a členov senátu JUDr. Oľgy Trnkovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v právnej veci žalobcu **Mesto Piešťany**, so sídlom v Piešťanoch, Námestie SNP 3, IČO: 00 612 031 zastúpeného JUDr. P. B., advokátom v B., proti žalovaným **1/ JUDr. V.Š.**, bývajúcemu v B., **2/ JUDr. E. M.**, bývajúcemu v B., oboch zastúpených Mgr. A. Č., advokátkou spoločnosti T., s.r.o., so sídlom v B., **o určenie neplatnosti právneho záväzku obsiahnutého v notárskej zápisnici**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10 C 13/2003, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. mája 2010 sp. zn. 5 Co 201/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. mája 2010 sp. zn. 5 Co 201/2009 **z a m i e t a .**

Žalovaným I/ a II/ **nepriznáva** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 21. apríla 2009 č. k. 10 C 13/2003 – 159 určil, že **právny záväzok** žalobcu zaplatiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ v prípade úspechu v spore odmenu dohodnutú v článku II bod 1. „, Dodatku č. 1 k Zmluve o poskytovaní právnej pomoci“ z 15.12.1995 do tridsiatich dní odo dňa doručenia vyúčtovania odmeny zo strany komerčno - právnej a advokátskej kancelárie Agilita so sídlom Panenská 7, 811 03 Bratislava, vo výške 10% z hodnoty vecí („, Zmluvy o predaji podniku“ uzavretej dňa 26.9.1992 medzi Mestom Piešťany ako predávajúcim a firmou B.- G.- V., komerčno- inžinierska organizácia

K., T., ako kupujúcim) a daň z pridanej hodnoty, obsiahnutý v notárskej zápisnici č. N X., Nz X., spísanej notárom JUDr. I. M. 26.11.1997, ako aj súhlas žalobcu s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice, sú neplatné a žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ plnú náhradu trov konania.

Vychádzal z názoru, že žaloba je dôvodná, lebo žalobca v súdnom konaní preukázal svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 O. s. p.). Pri rozhodovaní prihliadol na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2006, sp. zn. II. ÚS 85/06-78, ktorý zrušil uznesenie Okresného súdu Trnava z 16.11.2005 č. k. 27 Er 46/05. Týmto uznesením súd zamietol námietky žalobcu (ako povinného) proti exekúcii a nevyhovел jeho návrhu na odklad exekúcie vo veci žalovaného 1/ (JUDr. Š. - ako oprávneného) pre sumu 17.066.840 Sk. Ďalej prihliadol na skutočnosť, že navrhovateľ podal návrh na určenie neplatnosti záväzku už v septembri 2002 a exekúcia bola vykonaná v decembri 2005 a súd počas tohto obdobia nepostupoval v súlade s ustanovením § 6 O. s. p. Zohľadnil aj to, že žalovaní 1/ a 2/ si boli vedomí, že exekučný titul bol sporný a nekonali dobromyseľne. Súd prvého stupňa uviedol, že žalovanému 1/ sa exekúciu podarilo vykonať až na tretí pokus v roku 2005 v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Er 46/2005 (Okresný súd v Trnave uznesením zo 7. augusta 2007 č. k. 27 Er 46/2005-175 návrh povinného Mesta Piešťany na odklad exekúcie a jeho námietky proti exekúcii opätovne zamietol s tým, že aj keď Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezhom zrušil predchádzajúce uznesenie okresného súdu zo dňa 16.11.2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, žiadosť o odklad a námietky proti exekúcii môže povinný použiť len v čase, keď exekučné konanie prebieha, avšak v danom prípade sa exekučné konanie skončilo vrátením poverenia súdnym exekútorom dňa 16.11.2005), čomu ale predchádzali neúspešné konania žalovaného 1/ ako oprávneného (pod sp. zn. 4 Er 461/2001) a žalovaného 2/ tiež ako oprávneného (pod sp. zn. 461/2001). Podľa názoru súdu prvého stupňa, právny úkon (záväzok) primátora mesta Piešťany urobený v zápisnici nebol ani určitý, ani zrozumiteľný (ako to vyžaduje ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka), o čom svedčia viaceré odlišné rozhodnutia exekučných súdov, ako aj nález ústavného súdu. V notárskej zápisnici, ktorá mala byť exekučným titulom, nebol vyznačený predmet plnenia, nebolo z nej zrejmé, čo má povinná osoba splniť. Nebola tak splnená podmienka vyplývajúca z ustanovenia v § 43 Exekučného poriadku, kde k potvrdeniu o vykonateľnosti bolo potrebné pripojiť listinu vydanú alebo overenú oprávneným orgánom, z ktorej by bolo zjavné, že bola splnená podmienka (alebo že oprávnený splnil, prípadne

zabezpečil splnenie svojej vzájomnej povinnosti), aby na základe týchto dokladov a tomu zodpovedajúcemu povereniu súdu mohol exekútor exekúciu vykonať. Napriek tomu, exekútor vydal exekučný príkaz dňa 9.12.2005 pre pohľadávku 17.066.840 Sk, hoci sa táto suma v notárskej zápisnici vôbec nenachádza. Aj keby mal exekútor k dispozícii zmluvu o poskytnutí právnej pomoci a jej dodatok č. 1, neurčitost' a nezrozumiteľnosť nebolo možné odstrániť ani ich prostredníctvom, lebo došlo ku kumulácii viacerých chýb (odkaz na neexistujúci čl. II bod 1. Dodatku k zmluve, označovanie základu pre určenie odmeny – raz ako „pohľadávka v sume 82 000 000 Sk, inokedy ako „zmluva o predaji podniku“ a z toho vyplývajúce ďalšie nejasnosti). K námietke žalovaných (že ide o zákaz navrátenia do predošlého stavu) súd prvého stupňa uviedol, že sa vzťahuje výlučne len na exekučné konanie; nemožno ho aplikovať v exekučných sporoch, v ktorých exekučný súd nekoná podľa § 45 Exekučného poriadku. K ďalšej námietke žalovaných (že vo veci ide o prekážku rozhodnutej veci) uviedol, že v konaní pred Okresným súdom Bratislava I bolo rozhodnuté o návrhu na určenie neplatnosti notárskej zápisnice (na čom nemôže byť naliehavý právny záujem), naproti tomu v tomto konaní navrhovateľ žiadal určiť neplatnosť právneho úkonu“. Súd napokon neuveril ani námietke, že spor žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o predaji podniku bol neistý, lebo uvedené tvrdenie žalovaní nepreukázali. Z týchto dôvodov súd určil, že právny úkon žalobcu obsiahnutý v bode 4. Notárskej zápisnice je neplatný a so zreteľom na to, že súhlas žalobcu s exekúciou je viazaný na neplatný právny úkon, rozhodol súd nevyhnutne aj o neplatnosti súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods.1 v spojení s § 151 ods. 1 a 7 O. s. p.

Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 4. mája 2010 sp. zn. 5 Co 201/2009 **zmenil** rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh **zamietol**. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa (že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem) nakoľko určovacia žaloba má preventívnu povahu a v danom prípade na základe notárskej zápisnice došlo k exekúcii. Za týchto okolností nie je zrejmé, aká prevencia sa sleduje v predmetnej veci. Odvolací súd ďalej uviedol, že v prípade, že právo už porušené bolo, je žalobcovi k dispozícii žaloba na plnenie (§ 80 písm. b/ O. s. p.) , konkrétne na vydanie bezdôvodného obohatenia ako z plnenia neplatného právneho úkonu, kde by sa otázka neplatnosti riešila ako prejudiciálna, bez potreby vedenia ďalších súdnych sporov. V tomto prípade však určovacia žaloba nemôže odstrániť spornosť žalobcovho práva, keď nie je naplnená podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p.; preto súd

žalobu zamietol. K námietke prekážky rozhodnutej veci sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa. O trovách konania vrátane odvolacieho konania uviedol, že o nich rozhodne podľa § 224 ods. 4 O. s. p. súd prvého stupňa.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodil z ustanovenia § 238 ods.1 O. s. p. Navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdí (§ 234b ods. 2, druhá veta O. s. p.). Navrhol aj odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku (243 O. s. p.). Dôvodil tým, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), keď odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal nad rámec ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. Totiž, neexistencia naliehavého právneho záujmu (čím odvolací súd odôvodnil svoje zmeňujúce rozhodnutie) nebola uplatnená v odvolaní odporcov smerujúcim proti rozsudku súdu prvého stupňa. Ďalej dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2, písm. c/ O. s. p.), keď na požadovanom určení je stále naliehavý právny záujem a odvolací súd v rozpore so spravodlivosťou a formalisticky aplikoval právne predpisy. Zdôraznil tiež, že aj v exekúcii sa bránil všetkými dostupnými prostriedkami, okrem iného aj podaním návrhu na určenie v roku 2002, t.j. ešte v čase, keď exekúcia nebola vykonaná (pred novembrom 2005). Počas exekučného konania sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v náleze z 22.11.2006 sp. zn. II. ÚS 85/06 rovnako ako Krajský súd v Trnave v uznesení z 30.9.2002 sp. zn. 9 Co 22/02 konštatovali, že právny záväzok obsiahnutý v notárskej zápisnici je neurčitý a nevykonateľný. Avšak v dôsledku nečinnosti súdov a protiprávneho rozhodovania exekučného súdu k exekúcii došlo. Neplatnosť právneho úkonu nebola v žiadnom z doterajších konaní pojatá do výroku, nakoľko na takého určenie je oprávnený len súd v rámci konania o určovacej žalobe. To, že sa odvolací súd nezaoberal vecou meritórne, odporuje § 3 a § 7 O. s. p., pretože absolútne neplatný právny úkon je naďalej predmetom notárskej zápisnice a protiprávny stav preto trvá. Nadbytočnosť žaloby (ktorú uvádza odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia) spôsobili samotné sudy, keď právoplatne bolo rozhodnuté až po vykonaní exekúcie v roku 2010. Dovolateľ tiež poukázal na rozsah vykonaného dokazovania, na zásadu hospodárnosti konania a vyslovil nesúhlas s tým, že mal podať žalobu na plnenie (na vydanie bezdôvodného opatrenia). Predmetná žaloba bola podaná dôvodne (v čase jej podania) a sudy by nemali hľadať spôsob, ako formálne aplikovať právne

predpisy, ale mali by pristupovať k prípadu individuálne, aby rozhodnutie vychádzalo z potreby dodržania základnej spravodlivosti, čo sa v predmetnej veci nestalo.

Žalovaní 1/ a 2/ navrhli dovolanie zamietnuť a žalobcu zaviazať na zaplatenie náhrady trov dovolacieho konania, lebo dovolaním napadnutý rozsudok považovali za vecne správny. Uviedli, že samotný žalobca konal nehospodárne, keď už v roku 2005 (v čase vykonania exekúcie) vedel, že vo veci chýba naliehavý právny záujem, preto mu nič nebránilo, aby podal návrh na zmenu žaloby. Až po štyroch rokoch, po rozhodnutí súdu prvého stupňa, podal na Okresný súd Bratislava III dňa 14.12.2009 žalobu v zmysle § 80 písm. b/ O. s. p. na vrátenie bezdôvodného obohatenia, vedené pod sp. zn. 6 C 144/2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods.1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods.1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Zmyslom dovolacieho konania je preskúmať rozhodnutia odvolacích súdov v prípadoch stanovených zákonom a z hľadiska stanovených dovolacích dôvodov a zjednať nápravu tam, kde rozhodnutie odvolacieho súdu z pohľadu právneho posúdenia a zákonnosti procesného postupu súdu, poprípade podkladov skutkových zistení vo výsledkoch dokazovania, nemôže obstáť.

Podľa § 241 ods.2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd sa obligatórne (§ 242 ods. 1 O. s. p.) zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. sa dovolací súd zaoberal najskôr otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád

vymenovaných v § 237 O. s. p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie v predmetnej veci nie je postihnuté žiadnou procesnou vadou uvedenou v ustanovení § 237 O. s. p.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ OSP).

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Základnou otázkou, ktorú bolo potrebné v prvom rade v konaní vyriešiť, pred samotným posúdením neplatnosti právneho záväzku obsiahnutého v notárskej zápisnici N 469/97, NZ 439/97 spísanej notárom JUDr. Ivanom Macákom 26. novembra 1997, ako aj súhlas žalobcu s vykonateľnosťou tejto zápisnice bolo, či žalobkyňa má na určovacej žalobe naliehavý právny záujem v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) OSP (ako to napokon urobil aj odvolací súd).

Z ustanovenia § 80 písm. c) OSP vyplýva, že návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu na určení práva alebo právneho vzťahu je naliehavý právny záujem, zaťažuje navrhovateľa.

Naliehavosť právneho záujmu, predpokladaná uvedeným ustanovením, nachádza svoje vyjadrenie v navrhovanom petite. Určovacou žalobou sa navrhovateľ môže domáhať vydania rozhodnutia súdu o tom, že určitý právny vzťah alebo právo tu je (tzv. pozitívna určovacia žaloba), alebo že tu nie je (tzv. negatívna určovacia žaloba).

Žalobca (v predmetnej veci) jeho existenciu odôvodňoval tým, že bez takéhoto určenia sa nemôže účinne domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovanými na jeho úkor, že platnosť dohody je potrebné vyriešiť ako predbežnú otázku v spore, v ktorom sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia od žalovanej, a že sa jednalo o čerpanie značných finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu, o ktoré bol štát ukrátený, a je treba tento stav uplatňovanou žalobou, ktorá je len prvým opatrením k náprave, reparaovať určitý protiprávny stav.

Odvolačný súd správne poukázal na platnú právnu úpravu, ktorá v ustanovení v § 80 O. s. p. výslovne ustanovuje, čoho sa môže žalobca domáhať, čiže aké sú právne prípustné druhy žalôb z hľadiska žalobných návrhov (tzv. petitu). Podľa § 80 písm. c) OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. V citovanom zákonom ustanovení ide o určovaciu žalobu, ktorou žalobou sa žalobca môže domáhať vydania autoritatívneho výroku súdu, že určitý právny vzťah alebo právo tu je (pozitívne určenie), alebo tu nie je (negatívne určenie). Takéhoto určenia sa však žalobca môže domáhať len vtedy, ak je na tom **naliehavý právny záujem**, ktorý je daný vtedy, ak právne postavenie žalobcu je bez požadovaného určenia ohrozené alebo neisté. Následný vyhovujúci výrok súdu o požadovanom určení potom existujúce ohrozenie, neistotu alebo neurčitosť v právnom postavení žalobcu odstraňuje bez toho, že by ukladal splnenie nejakej povinnosti. Z uvedeného teda vyplýva, že naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý možno týmto právnym prostriedkom odstrániť. Ak však k porušeniu práva už došlo, určujúci výrok súdu v zmysle ustanovenia § 80 písm. c/ už nemá význam a nápravu porušeného práva možno dosiahnuť žalobou na plnenie v zmysle ustanovenia § 80 písm. b) OSP. V prípade porušeného práva totiž už preventívna ochrana nemá žiadny zmysel. Žalobca v takomto prípade už nemá naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je.

Najvyšší súd SR po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobca v predmetnom súdnom spore tento naliehavý právny záujem na požadovanom určení nepreukázal.

Jeho námietka spočívajúca v tom, že odvolací súd zisťoval existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nad rámec svojej prieskumnej činnosti, nie je dôvodná. Totiž pri určovacej žalobe (o akú ide aj v predmetnej veci) existencia naliehavého záujmu na požadovanom určení **je procesnou podmienkou jej prípustnosti v zmysle ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p.**, preto sa súdy s ňou museli náležite zaoberať. Existenciu naliehavého právneho záujmu bolo treba skúmať z hľadiska posúdenia, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu. Povinnosť preukázať jeho existenciu zaťažuje žalobcu (ktorý sa domáha požadovaného určenia). Pokiaľ chce osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí jednak poukázať na skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi konania a k nutnosti určenia (súdom) či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je a jednak vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši. Ak žalobca svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení nepreukáže (nevysvetlí, neosvedčí), predstavuje to nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a súčasne aj dôvod, pre ktorý žaloba nemôže obstať a pre ktorý ju treba zamietnuť (viď aj rozhodnutie 1 Cdo 91/2006). Pokiaľ sa teda odvolací súd zaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, nerobil tak nad rámec svojej prieskumnej činnosti, ako na to nesprávne poukazuje žalobca.

Rovnako nie sú dôvodné ani ďalšie námietky žalobcu spočívajúce v tom, že exekúcii sa bránil všetkými dostupnými prostriedkami (vrátane návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky), že k exekúcii došlo v dôsledku nečinnosti súdov a protiprávneho rozhodovania exekučného súdu, že neplatnosť právneho úkonu nebola v žiadnom z doterajších konaní pojatá do výroku, že protiprávny stav preto trvá, že nadbytočnosť žaloby (ktorú uvádza odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia) spôsobili samotné súdy, keď právoplatne bolo rozhodnuté až po vykonaní exekúcie v roku 2010, nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci.

Zisťovanie existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.) preto nemožno považovať za hľadanie spôsobu formálnej aplikácie právnych

predpisov ako sa to mylne domnieva žalobca. Navyše, žalobcovi nič nebránilo domáhať sa aj príslušného plnenia či už v rámci samostatnej žaloby alebo aj v rámci alternatívneho, resp. eventuálneho petitu popri žalobe v zmysle ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p., ktoré taktiež takémuto riešeniu nebráni. Inak, obsah spisu tomu aj nasvedčuje, že žalobca bol odvolacím súdom k takémuto riešeniu aj vedený (viď zápisnicu o pojednávaní pred odvolací súdom) Žalobca však (s poukazom na zásadu hospodárnosti konania) vyslovil nesúhlas s odporúčaným riešením (že mal podať žalobu na plnenie - na vydanie bezdôvodného opatrenia).

Z týchto okolností nemožno vyčítať odvolaciemu súdu, že pri rozhodovaní predmetnej veci vychádzal z vyššie uvedených hľadísk a z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorá sa už dávno premietla aj do právnej teórie (napr. rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 49/2003, 3 Cdo 147/2008, 1 Cdo 4/2006, Rc 88/1968 a ďalšie). Nemožno preto vyvodiť záver, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ani záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2, písm. c/ O. s. p.).

Keďže dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, dovolací súd dovolanie žalobcu v súlade s ustanovením § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní úspešným žalovaným I/ a II/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5, v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.), lebo v dovolacom konaní žalovaní nevynaložili predmetné trovy účelne. Totiž obaja žalovaní sú advokáti a ich zástupkyňa vo vyjadrení k dovolaniu argumentačne ničím nerozšírila podstatu procesných prejavov samotných žalovaných v doterajšom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta